Ч. 128 Второк 10 (22) червня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостнах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Вісти політичні.

В нашій половині держави справа борби Чехів з Німцями взглядно спосіб їх помиреня не сходить з порядку дневного, але поки що в сім напрямі не робить ся ще нічого. За то розписують ся широко ґазети з одної і другої сторони і докоряють взаїмно спорючим партиям та вичисляють їх грахи, а при тім уперо як розвезені діти кажуть одні другим: Зачинай ти насамперед. Німці хотіли би, щоби Чехи перші покорили ся, а Чехи хотять знов щоби Німці бились в груди і просили прощеня. Суть знов і такі, котрі кажуть, що ані Чехи ані Німці непотребують самі безпосередно мирити ся; нехай перший крок до сего важного акту вийде від самого правительства, на то оно й правительство! А правительство що на то? Мовчить і коли не каже того голосно, то бодай думає собі: Їжте самі, що собі накришили. Але що остаточно хтось таки мусить зачати, то Fremdenblatt виступив в ролі дорадника і в передовій статї старає ся доказати, що треба конче, щоби обі сторони, як Чехи так і Німці старали ся знайти вихід з теперішної ситуациї, котра єсть для них самих найнеприятнїйшою. Гадка осягненя порозуміня межи Чехами і Німцями повинна вийти від великої посілости, іменно від чеської шляхти з одної сторони, а від лїберальних репрезентантів німецкої великої посілости з другої сторони. Коли обі ті партиї знайдуть підставу до зближеня, тогди буде могло і правительсто на тій основі будувати дальше і тогди будуть могли розпорядженя язикові бути примінені до потреб обох народностий, так, щоби они могли жити спокійно побіч себе.

N. fr. Presse нотує вість, що в Карльсбаді відбув ся у тайного радника Думби пир, на котрім були президент найвисшого трибуналу судового ґр. Кінбурґ, член палати панів і шеф секциї бар. Ґартель, і посли др. Барайтер, др. Фурніє і др. Просковец. При сій нагоді обговорювано внутрішну ситуацию політичну і можливість виходу з неї.

Подібно як в нашій державі в спорі межи Чехами і Німцями дійшло до такої точки, що годі вже знайти виходу, так стоїть справа і межи Туреччиною а Грециєю. Ситуация тепер ніби о стілько поправила ся, що, як доносять з Константинополя, услівя мира вже виготовлено і можна їх буде предложити державам европейским до затвердженя. Позаяк амбасадори переговорюють з Портою лиш на основі однакових інструкций, то мабуть і згода на виготовлений проєкт наступить рівночасно. Проєкт условий мира єсть слідуючий: 1) Відшковане воєнне в сумі 100 міліонів франків (50 міл. зр.); — 2) управильнене границї після проєкту держав; — 3) уступлене Турків з Тесалії, і — 4) досить незначна зміна капітуляций (угод консулярних). Трудність робить ще лиш порука за відшкодоване воєнне. На той случай, коли-б не знайшов ся инший спосіб, проєктує Порта окупацию якоїсь одної важної точки в Грециї, н. пр. міста Вольо. Як ся справа буде залагоджена, доси не знати; то лиш річ певна, що все инше вже управильнено.

Все добре, лиш ще одного не знати; мир вже так як би готов, розходить ся ще лиш о то, чи має бути окупация, чи нї. Оттак звучить найновійша „відрадна“ вість з Константинополя. Розходить ся ще лиш о малу „дрібничку“ о окупацию. Але як-раз отся „дрібничка“ готова ще наробити Европі не мало клопоту. Після згідних вістий з Грециї і Туреччини, ба і з Болгариї, турецке правительство і не думає о тім, щоби з Тесалії відкликати турецку армію. Противно, єсть богато ознак, котрі промавляють за тим, що Турки і не думають уступати ся з Тесалії, а вість подана кольоньскою ґазетою, що ніби то льорд Сельсбері мав сказати, що Турки після вісти, яку він одержав від анґлійского посла з Атин, зачинають вже виходити з Тесалії, показала ся безосновною. Після аґенциї Гаваса правительство грецке вислало до держав европейских ноту, в котрій протестує против нарушеня турецкими войсками неутральної полоси, установленої в Тесалії та против рабунків і розбоїв, яких допускають ся турецкі жовнїрі. Також протестує грецке правительство против того, що Турки змушують жителів в Тесалії підписувати петицию, в котрій жадає ся прилученя Тесалії до Туреччини. До того треба додати, що якийсь Німець в місті Вольо призбирав дійстно стокількадесять тисячів підписів на ту петицию. Так бодай доносять з Атин до берлиньского Local-Anzeig. Правительство турецке в Тесалії казало також зробити спис всіх мошей турецких уживаних ще доси і розвалених в Тесалії від часу прилученя сеї провінциї та обіцяло їх

42)

ГОРБАТИЙ.

(З польского — повість Йосифа Корженьовского).

(Дальше).

Мариян однак висів з візка і вступив на старосьвітский ґанок, не окритий, але украшений гарними вазонами з пісківця та маючий східці що розходились на дві сторони. Головні двері були замкнені а на удар клямки нїхто не відізвав ся. Тодї почтар сказав, що буде трубіти. Мариян позволив єму на сю радість, і як переразлива музика розляглась по пустім подвірю та гомоном відбилась о глухі стіни, отворилось насамперед в бічній официні вікно, опісля двері, і старушка згорблена, в чистім шляхотскім платю, підпираючись паличкою, переступила з трудом поріг та ішла повільно одинокою стежкою, що була утоптана від официн до ґанку.

Мариян, щоби їй скоротити дорогу, збіг з ґанку та ішов їй на зустріч. Як вже був близько, тоді стара піднесла голову, перехрестилась та з видимим ляком закликала:

— Всякоє диханіє да хвалить Господа!

— Алеж і я хвалю, моя добра старушко! — сказав Мариян — тільки не знаю чому ти так перестрашила ся. Як вважаєш мене за якого небіщика, то знаєш прецінь, що мерці почтою не їздять.

— Ах! то правда, високоповажаний пане! — сказала сьміючись та дивлячись на того, що єї перестрашив. — І як тепер придивляюсь, то сама з того сьмію ся, з мого дурного переполоху, бо бачу, що се не єсть то. Однак, як має, то вісімдесь лїт, то можна єму дарувати, як єму дещо привидить ся.

— Як то? то вже вісімдесять лїт маєте старушко? — спитав Мариян, котрого мила стать та вигляд лиця старої заняв, а ся подібність єго до когось, що єї занимав, сильно вразила.

— Ой! вісімдесять, високоповажаний пане, і з накладом — сказала — тому то й тяжко менї ходити тай стояти вже не можу.

— То зіпрись на мою руку, та ходім до твого крісла, поважана старушко — сказав Мариян, подаючи їй своє рамя — там собі усядеш, та поговоримо.

— Дякую, високоповажаному панови — відповіла опираючись. — Високоповажаний пан приїхали відай оглянути наш двір і сї добра?

— А так, хотів'бим всьо се бачити.

— Шкода, що мого Бонуся не ма — говорила старушка ідучи. — Він би то високоповажаному панови всьо сейчас улекшив. Бо то видите, високоповажаний пане, нині річниця нашого небіщика пана. Тому то перестрашилась я, як нараз побачила високоповажаного пана, заки розпізнала, що є ріжниця і в лици і що високоповажаний пан далеко молодший. От признаю ся високоповажаному панови, що менї здавалось в першій хвилї, неначе небіщик ґраф прийшов також на свої поминки з тамтого сьвіта, що їх мій Бонусь рік річно справляє за єго душу в тутешній церкви, і де поминального богослуженя слухає і він і оба хлопцї, що їх маємо до помочи в удержаню ладу в дворі. Я вже так далеко не можу дійти; змовилам молитви за душі померших дома, та як бачите високоповажаний пане, саміська осталась я у дворі. Бо й кухарка наша та моя дївчина побігли на службу Божу, чого я не могла їм заборонити.

Чим довше слухав єї Мариян, тим більше занимало єго то всьо, що она говорила. Як війшли до комнат, прибраних на старий лад, убого але чисто та старенька присїла на своїм кріслї, спитав Мариян:

— То тут нїхто не сидить в сїй хатї?

— А якже має сидїти, високоповажаний пане! — відповіла стара — коли вже тому вісїмнайцять лїт, як небіщик ґраф не знати де виїхав, а три лїта тому, як десь умер за границею. Молодший єго брат, котрому се майно оставив, та котрий від смерти небіжки панї не усидїйби був дома, сидить до тепер в Галичинї. Доки живпан небіжчик, то господарили тут якось, та посилали єму доходи раз тут, то знов там, де приказав. А як умер, та молодший брат зістав дїдичем, то добра казав сейчас продати, бутьто разом, будь частями, так єму збридло то місце, де уродив ся. Тай причина була сьому — додала усьміхаючись. — Однак всьо то мій Бонусь лучше високоповажаному панови оповість, хоч і я моглаб, бо на се всьо власними очима дивила ся, лише бою ся, щоби не зпудити високоповажаного пана.

— Хтож то той Бонусь, о котрім ви говорите? — спитав Мариян.

— А то мій син, високоповажаний пане! — відповіла з виразом гордости материньскої. — Ще бл. п. Вп. каштелян, отець небіжчика

відновити. Також мало оно постановити, що зажадає від грецкого правительства пояснення, де поділо ся майно сих мошей. А з Филипополя доносять до берлиньскої Post: Мимо всякого запереченя єсть річ певна, що турецка управа воєнна робить дальше свої приготовленя воєнні. Войскові варстати розвинули величезну діяльність, а войска, що стоять в ґарнізонах, роблять чого доси нїколи ще не бувало, вправи войскові у великих відділах. Мотивують се положенєм на Балканї, особливо же занепокоїли Туреччину нові справунки для болгарскої армії.

Наконець треба ще й то додати, що в Македонії появили ся ватаги грецких повстанців і непокоять там Турків. Греки кажуть, що то прості розбишаки, Турки знов обстають при тім, що то повстанці.

Новинки.

Львів дня 21-го червня 1897.

— **Грім в церкві.** Як доносить одна краківска ґазета, ударив дня 18-го с. м. грім в костел в Кольбушовій як раз в тій хвили, коли до него увійшов тарнівский епископ о. Лобос і уділяв благословеньства. Грім убив одного селянина з Купна, а шістьох поразив. Епископ не потерпів нїякої шкоди.

— **Вісти о тифі у Львові**, які чимало викликали занепокоєня, показують ся пересадними. На послїднім засїданю міскої ради зложив шеф міского фізикату др. Павликівский в тій справі таке справоздане: До 12-го с. м. занедужало на тиф у Львові всего 14 осіб, від тогож часу не було анї случаю занедужаня. Неправдою показалась також вість, мов-то в касарни 24 полку піхоти упало жертвою тифу 80 жовнірів. До марта сего року занедужало на тиф в згаданій касарни 57 люда, а померло 17. Від 21-го цьвітня не було нїякого дальшого случаю, отже пошесть вигасла цїлковито.

— **За убитє** своєї бабки Когутової в Антонівцї під Чортковом в марті с. р. засудив тернопільский суд дня 17-го с. м. 18-лїтного Григория Барицкого на 20 лїт вязниці, а его помічника шіснайцятьлїтного Йосифа Реваковского на 12 лїт вязниці.

— **Страшна пригода** лучила ся онодги в Берлинї. В одній каменици недалеко шпандавского моста, в самій середині міста запалила ся солома в наслідок неосторожности з нафтовою лямпою. Вибух грізний пожар. Мешканців долїшних поверхів удало ся виратувати, однако на третім поверсї цїла родина одного кравця удушила ся в димі. Отець і двоє дїтий померли, матїр удало ся відратувати.

— **Про воздушну трубу** під Парижем доносять ще такі подробиці: Буря зірвала ся по 5-ій годині з полудня в північно-західних передмістях Парижа і ішла широкою на 200 метрів полосою 12 кільометрів. На тій дорозї знищила майже всьо, що стрітила. Всї дахи з домів зірвані, майже всї доми ушкоджені, а 30 зрівнаних з землею, 1200 дерев вирваних з корінєм, а на тисячах инших поломані і покручені галузи і конарі. В Кольомб, де буря була найсильнїйша, знищила воздушна труба варстат трамваю. В Азнїєр відбував ся ярмарок. Оркан попавши між ярмарочні буди і цирк, змів всьо в одній хвили і кинув о кількасот кроків дальше на одну безобразну купу. Одного циркового послугача кинуло на лїхтарняний стовп, де він собі розбив голову. В фабрицї бетонів в Коанє звалив оркан комин і убив на місци двох робітників, а двайцять тяжко покалїчив. З одного фіякра, котрим їхало двох людий, зірвало цїлий васаг і понесло з вітром, колеса з дишлем лишили ся на дорозї. Одного хлопця підніс вітер з улиці і заніс на високе дерево, де хлопець чіпив ся галузя і повис. В иншім знов місци вирвала буря стовп лїхтарняний, занесла его до поблизкого огорода і вбила в землю просто, немов би его хто закопав. В однім мешканю знищив оркан всю обставу: крісла, софи, шафи, ліжка, але за те лишив в комнатї кілька кошів з поживою, кілька цїлих металевих кухонних посудин і пошкові подушки, які приніс звідкись. На кілька хвиль перед воздушною трубою упав сильний дощ і тому улиці були пусті. Длятого з людий розмірно мало потерпіло ушкоди, лише там, де буря валила доми. Цїла буря тревала около 10 мінут. По бурі сконстатовано, що погибло трех людий, трех потерпіло смертні скалїченя, а 120 покалїчених лекше.

— **Жебраки в Парижи,** хоть може такі самі здорові як і у нас, але богато дотепнїйші. Они мають свою власну ґазету, що виходить що дня рано і містить повний і докладний виказ всїх торжеств дня, як весїля, похорони, хрестини і т. п. Торжества богатих людий друковані товстими буквами. Також подає орган жебраків мешканя богатих а милосерних людий з означенєм найдогіднїйшої години для „відвідин". Поучує також своїх пренумераторів про найлїпші способи жебранини, як приступити найлекше до кождої добродїйної особи. Головно треба визискати їх слабости людскі: один сягне до кишенї, коли его назвати „ласкавий пане", другого треба затитуловати „паном ґрафом", третому вклонити ся низенько, до четвертого приступити з якимсь скромним а підлесним дотепом і т. д. Не диво, що коли один пан в Парижи, відмовивши жебракові милостинї, жалував ся перед ним на свій маєтковий стан, бо єму не доставало 30.000 франків до підприємства, жебрак предложив єму, щоби затягнув позичку у него на ту суму....

— **Убийство Анни Сімон** виявнило ся тепер через слїдство. Спосіб, як замордували безоборонну дївчину був трохи инакший, як доносили первістно. Бойчев знадив Анну до Філїпополя посредством любовного письма. Анна Сімон прибула 9 мая до Філїпополя і замешкала в одній гостиници. Звідси упровадив єї фіякер і відвіз до моста на Мариці. Тут ждала на неї приватна коляска, що мала єї завезти до двора Бойчева на селї. Візником був перебраний жандарм Боґдан. Анна, з малим кошиком в руках, сїла, нїчого злого не сподїваючись, до коляски, а рівночасно всїли до неї Бойчев і префект полїциї, Новачіч. Всї відїхали в сторону місцевости Чірпан. Анна затривожилась, спостерігши, що єї везуть за місто. Она стала кричати, але крику сего не чув нїхто. Коло Чірпану, віддаленого від Філїпополя о 10 кільометрів, находить ся палатка кн. Фердинанда а недалеко від неї малий островчик, посеред Мариці. Туди, на остров, повезено Анну і велено їй висїсти. Коли дївчина висїла, сейчас зловили єї кріп-

---

пана, зробив его тут зарядцем та віддав ключі від всїх закутків того дому. Від тодї то мій Бонусь приріс до тих мурів і кроком не рушив ся з Яворова. Честний він та добрий хлопчиско, що недужу матїр доглядає, і відай тому навіть оженитись не хотів, щоби менї невістка не докучала та не витиснула мене з его серця. Виховала я їх разом з небіжчиком, за котрого душу тепер молимо ся, проте то й любились дуже. Та хоч тамтой був паном, а сей слугою, але знав всьо, що бідного горбатого пригнїтало. — Опісля глянувши на Мариана та похопившись, додала: — однак перепрашаю високоповажаного пана, що так говорю. Хто має вісїмдесять лїт, той не дивно, що часами відізвесь нї в пять нї в девять.

Тодї вбігла до комнати задихана слуга та поцїлувала старушку в руку. Стара сказала:

— А що Маґдочко! чи вже по службі?

— А вже, прошу панї — відповіла слуга поглядаючи з боку на Мариана.

— А панич? — спитала стара.

— А вже єсть — сказала слуга — говорить з тим фірманом, що там стоїть перед ґанком і з льокаєм того пана.—Опісля глянувши ще раз на нашого героя, засьміялась незначно та пішла. Мариян виглянув через вікно та побачив, як стежкою ішов старий чоловік, невеликого росту в чорнім жупанї, в пісковатім контушу, перевязаний чорним поясом. Лице его було ще досить здорове, однак вус вже цїлком посивів, а зпід високої голубої шапки, обведеної каштанком, визирало вже майже біле волосє. В руцї мав тростину, а за контушем годинник, від котрого на ланцушку звисав перстень з печаткою кровавником та ключики до накручуваня. То був як раз Бонусь, той панич, той честний хлопчиско, о котрім стара говорила. На ґанку, при дверях входових до дому, стояв згорблений слуга, що его сиву голову було видко здалека. На долї розмавляв з почтарем та з льокаєм такий сам ветеран — слуга. То знов були ті хлопці, що разом з Бонусем молились за душу пана.

Всьо, що тут Мариян бачив та чув, дивно его заняло; а вид тих старих людий, що як хрести похилені та мохом порослі, стерегли мовчаливої та величної могили, зворушив его глубоко та приготовив знайти добрим се, що мав ще побачити.

— Та ходи-ж бо вже, ходи Боню. Пан жде вже на тебе добру хвилю — сказала старушка до сина, коли той станув в комнатцї і задержавши ся при дверях приглядав ся з зачудованєм Мариянови. — Ось, бачите, вельможний пане і він також здурнїв, як вас побачив. О, коби ти знав Боню, як я тут списала ся! Таж инший то обидивсь би не на жарт, а той пан ще подав менї руку і довів до крісла. Видко, що мусить бути такий добрий, як був тамтой, за котрого душу молились ви там в церкві. І не дивота: Господь горбатим, як то кажуть, все винагородить: або дасть їм великий розум, або добре серце.

— Мамо — відозвав ся пан Бонавентура, пригадуючи її з ким говорить.

— Чи я знов сказала яку дурницю? — спитала глядячи неспокійно на сина. А коли той кивнув головою, махнула рукою і сказала: — Ну, то говоріть вже самі. Дай вам лиш Боже, щоби ви також дожили вісїмдесять лїт.

Мариян стиснув руку старушки і поступаючи до бурґрафа, що дивив ся на него з цїкавостию, сказав:

— Я приїхав тут оглянути дім і то, що в нїм є. Чи можете опровадити мене і показати?

— Служу вельможному пану добродїєви — відповів бурґраф і здоймив з гвіздка спору вязанку ключів. Відтак поклонившись єму з тим пошанованєм, яке вказував давнїйше слуга шляхтич супротив пана шляхтича, пустив его перед собою.

Коли станули при ґанку, сказав бурґраф:

— Ви певне, пане добродію, заночуєте тут, бо є що видїти, як схочете всьо добре оглянути. Отже може було би добре відправити почтилїона, річи знести до хати, я покажу вам де і там буде вам вигідно. Бричку замкнемо до возівнї.

Мариян згодив ся, дав на тютюн почтилїонови, котрий побачивши в своїй руцї такий щедрий даток, поклонив ся до колїн, сїв чим скорше на коня і відїхав.

Пан Бонавентура здоймив з кілка два ключі, один від комнат призначених для Мариана, другий від возівнї і видавши відповідні прикази старим служачим, запросив Мариана з собою. Коли станули в сїнях, великих і з мраморним помостом, сказав:

— Тут досить мешкань. Комнати хороші і повні гарної та цїнної обстави. Наші пани любували ся в тім і мали в чім. Хоч тут нїхто не мешкає від вісїмнайцятьох лїт, то все таки найдете тут всьо в порядку. Порядок то душа кождої річи. Не хочу себе хвалити, але я держусь его точно; що дня я сам огляну кождий кутик, перевітрюю і очищую, так немов би я надїяв ся повороту тих, що вже на тім сьвітї, де й я піду вскорі здати їм справу з того, що менї повірили.

Тут старий, очевидячки аби придавити в собі зворушене, яке ним заволодїло, забрязчав сильно ключами, глядаючи того, котрим мав отворити перші двері. Мариян глядів з почестию на той останок старосьвітскої вірности і привязаня давних слуг в заможних наших родинах і коли пан Бонавентура отвирав двері на лїво, спитав:

— А де-ж та ґалерия образів, що я бачив єї спис у нотаря?

— Они не зібрані в однїй сали — відповів пан Бонавентура — але порозвішувані в ріжних комнатах, де якому було більше до лиця, як говорила небіжка панї, що їх найбільше скуповувала і любила сама розміщувати і розвішувати. Книжки суть осібно і разом при паньских покоях, що ми їх зараз побачимо. Там єсть також добре замкнений кабінет, з решіткою у вікнах, де містять ся медалї і инші цїннїйші річи, як: оружиє, щити, срібні миски, чарки і ріжні дрібниці, як то й ви самі мусїли бачити в списї. Але ходім насамперед до комнат небіжки панї.

Не будемо нудити наших читачів подрібним описуванєм тої вандрівки, яку Мариян зробив по кількох комнатах ґрафинї, а пізнїйше по мешканю ґрафа. Всюди було справдї чисто,

кими руками оба ві товариші і піддали її силою нюхати хльороформ. Анна причула і кричала, але даром. Єї затуманено, відтак роздягнено до нага, привязано їй до шиї величезний камінь і кинено до води. В Філїпополи спалили відтак оба злочинцї кошичок своєї жертви, а одіж єї, завернувши в мішок і начинивши мішок камінєм, кинули в криницю. Зізнаня ті поробив імовірно візник Боґдан.

— **Самоубийство міліярдера.** З Льондону доносять, що знаний біржевий спекулянт Барнато скочив з покладу корабля „Шкот“ в море близько Мадери і утопив ся. Колиб богатство приносило щастє, то Барнато хиба не мав причини до такого розпучливого кроку, бо він у своїм житю доробив ся не мілїонів, але мілїярдів. Зразу був він цирковим блазном і не мало наїв ся біди. Відтак був кельнером а потім авансував на провінціонального актора. Нагло доробив ся опісля кольосального маєтку в копальнях золота в полудневій Африцї. Незадовго розпоряджав маєтком 126 мілїонів. В Льондонї заложив банк Барната і став силою на льондоньскій біржі. Але гроші то клопіт: так і той величезний богач не мав з ними спокою. В послїдних часах мав великі страти на біржі і се було, здає ся, причиною его самоубийства.

— **Помер** о. Володимир Леонтович, парох в Порхові, бучацкого деканата, дня 8-го червня в 47-ім році житя а 20-ім сьвященьства.

— **Оголошенє конкурсу.** В цїли принятя 100 учеників до інтернату для кандидатів ц.к. семинариї учит. в Самборі на рік шкільний 1898 оголошує ся конкурс під слїдуючими услівями: Комітет інтернату прийме 95 учеників найбіднїйших і найпильнїйших в науцї, а то з курсу приготовляючого за місячною доплатою по 5 зр. готівкою, з I. року за доплатою по 3 зл. з гори, з II, III і IV року без доплати лиш за побирану стипендию. Крім того прийме комітет 5 кандидатів за цїлою доплатою по 12 зр. місячно з гори. Добровільне виступленє або видаленє з інтернату потягає за собою утрату побираної стипендиї. В інтернатї дістають ученики мешканє, харч, услугу, сьвітло, пранє і в міру запасу книжки до науки, а також старанний надзір родительский. Принятє учеників курсу приготовляючого є провізоричне і вістане затверджене по зложеню іспиту вступного з добрим успіхом і по клясифікації з кінцем вересня с. р. Ті, котрі не відповідять повисшим услівям, будуть з 1/10 с. р. безуслівно видалені з інтернату а на їх місце приняті гіднїйші. Подана о принятє до інтернату належить вносити на руки Дирекциї ц. к. сем. учит. в Самборі з поданєм остатної почти найпізнїйше до кінця липня с. р. до котрого належить долучити: 1) Сьвідоцтво убожества, 2) сьвідоцтво шкільне що найменше з добрим поступом, 3) метрику уродженя, 4) деклярацию родичів потверджену через начальника громади і місцевого сьвященика, в наслїдок котрої обовязані будуть платити точно що місяця з гори повисше сказану доплату і достарчити синови: книжку до моленя, 4 пар біля, 4 простирала, 4 пошевки, 4 ручники, 6 хусток до носа, все значене, 2 пари доброї обуви, два убраня, а також сїнник і колдру до прикриваня. Крім того оплачують родичі принятого до інтернату сина 1 зр. з гори на цїлий рік за уживанє інвентаря і по 5 зр. на приряди наукові, на руки настоятеля інтернату, котрий їм з кінцем року зложить рахунок з суми 5 зр. — *З Комітету інтернату для кандидатів ц. к. сем. учит. в Самборі.*

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: „Дотеперішнє місце наборове Берлинцї, лежаче на шляху зелїзницї льокальної Глибока Серет отворено з днем 15 червня с. р. для обмеженого руху особового і пакункового. Час приїзду і від'їзду поїздів задержуючих ся в тім перестанку оповіщено вже в дотичних розкладах їзди. — Видаванє білетів і експедиция пакунків буде відбувати ся в дорозї пізнїйшої доплати.

З днем 1 червня с. р. передано до прилюдного ужитку яко дальшу часть зелїзницї державної Галич-Остріб-Березовиця (Тернопіль) шлях Галич-Підвисоке зі стациями Болшівцї, Скоморохи старі і Липиця долїшна. З повисшим днем отворено проте для руху цїлий шлях зелїзницї державної Галич-Остріб-Березовиця (Тернопіль), на котрім заведено рівночасно загальний розклад їзди, оповіщений афішом таб. V. а взгл. V б. з 1 мая 1897. Дотеперішний розклад їзди для части шляху Підвисоке-Остріб-Березовиця (Тернопіль) знесено.

Перестанок Награбє, лежачий на шляху Галич-Остріб (Тернопіль) отворено дня 15 мая с. р. для необмеженого руху пакункового.

I. додаток до обовязуючої від 15 червня 1896 тарифи для перевозу осіб і пакунків на зелїзницї льокальній Львів-Клепарів-Янів. Повисший додаток увійде в житє з днем 15 червня 1897 і містить в собі цїни білетів на частькові простори враз з дитячними приписами, як також зміну постанов о білетах поворотних.

Телеґрами.

Відень 21 червня. Найдост. Архікн. Райнер одержав з нагоди свого 25-лїтного ювилею яко командант краєвої оборони безчисленне множество ґратуляцийних депеш. Вчера вручили Найдост. Архикнязеви депутация віденьского ґарнізону краєвої оборони і депутация команд краєвої оборони з Ґрацу, Праги, Йозефштадту, Кракова, Перемишля, Львова і Інсбрука пишне альбум з фотоґрафіями всїх команд.

Букарешт 21 червня. Король жертвував на потерпівших від повени 200.000 франків зі своєї цивільної лїсти.

Петербург 21 червня. Вчера відбули ся хрестини доньки царя і надано їй імя Татіянна Николаївна.

цїло і артистично. А хоч час вирив там своє знамя на обставі, обитю і занавісах, а мимо заходів бурґрафа чути було пустку і знати, що там нема порушуючої ся мисли, що уділила би і тим мертвим річам свого житя, то однако всьо то мало свою вартість і той, що не гонить за послїдною модою, міг би їх вигідно ужити.

Найбільше приглядав ся Мариян малюнкам. Вправдї були они ріжної вартости; не велике число їх носило на собі знамя майстерства, якого не в силї нїхто удати; на многих вказувало ся їх підозріне хрещенє, але взагалї найшло ся кілька знаменитих річий. До тогож не було нїчого так дуже лихого, щоби треба було его аж викинути, а всьо розмістила очевидячки особа, що знала ся на штуцї і мала смак.

В біблїотецї, що обіймала кілька тисячів томів, дорого оправлених і розложених в хороших шафах, побачив Мариян богато історичних творів, також богато книжок до історії штуки, а особливо значний припас нумізматичний. Там було також кільканайцять статуй, а в тім числї кілька старанних; на шафах же стояли хороші мармурові бюсти знаменитих людий ріжних віків і народів.

Мариян не довго забавляв в нумізматичнім кабінетї, бо цїлком не розумів ся на нумізматицї, а медалї цїнив найбільше з огляду на штуку. Тому найдовше приглядав ся збірцї гроший папских, а хоч то були лиш бронзові відтиски, але так викінчені, що кождий ставав майже дїлом штуки. Кинувши відтак оком на иньші дорогоцінности і прикраси, які там були, спитав пана Бонавентуру, чи єсть ще що до огляданя.

Бурґраф усьміхнув ся і відповів:

— О, є пане добродїю і то богато. Лишилась нам ще цїла друга половина дому, в котрій мешкали родичі мого послїдного пана і де померли. Тут, як я вже вам казав, не мешкав нїхто від вісїмнайцятьох лїт, а там від сорок чотирох. Ясний пан каштелян зійшов зі сьвіта в р. 1798, жінка пішла того самого року за ним, а їх старший син, що унаслїдив той маєток і тут замешкав, так шанував память родичів, що велїв для себе приготовити ту сторону і пізнїйше прикрасити иншим способом після вказівок жінки, а там лишив всьо як було. Від тої хвилї не рушив там нїхто нї одного стільця і не виймив нї одного гвоздя. Будете видїти, що й час не богато зробив там шкоди. Атже ж я й постарів ся в борбі з тим завзятим бородачем, що нїчого не шанує. Він же побачивши, що не даю єму господарити і нищити того, що повірено менї до стереженя, кинув ся на мою голову, вирвав більшу половину волося, а проче що лишив, припорошив снїгом, котрого нї спосіб не можна стріпати. Але позвольте зі мною, вельможний пане.

Мариян усьміхнув ся на той поетичний зворот, якого пан Бонавентура ужив на порівнанє борби своїх сил з погубною силою часу і дожидаючи заки всього не позамикав як найлїпше і не порівняв декуди крісел та не пообтріпував хустиною пороху, приглядав ся ще двом образам Ганнібала Каррачі, що висїли при входї до тих комнат.

Коли були на другій сторонї, пересьвідчив ся Мариян, що бурґраф говорив правду і що его побіда над зубом часу була очевидна. В комнатах, які переходили, видко було богатство, а при тім повагу і простоту. Двері були всюди білі з золоченими обвідками, між вікнами високі зеркала, в рамах, вирізуваних в ріжні взірцї; коминки марморні, а на них старосьвітскі годинники; столи і столики по найбільшій части прикриті марморними таблицями стояли на позолочених ногах різьбарскої роботи; крісла з високими поручами, невеликі канапи, всьо на біло лякироване з золоченими смугами і вибите жовтим або голубим адамашком; в спальниж такі самі фотелї, але покриті ґобелїнами, що їх сама каштелянова вишивала шовком і котрі зображали цьвіти або птицї і яснїли дивною сьвіжостию. На стїнах було кільканайцять образів. Низше були квадратові, а поміж ними два Тінторета, один Кавалеро Лібері, кілька Тенїерса, кілька ескізів Рубенса на дереві; в горіж округлі або подовжні, по більшій части з французскої школи. (Дальше буде.)

За редакцию відповідає: Адам Краховецкий

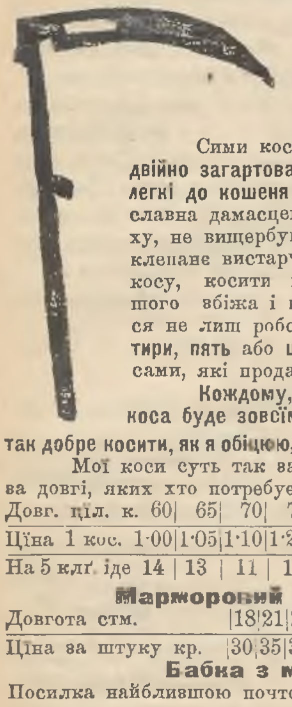
2

Поручає ся
торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

Е. ПАТРАХ і ПОЛІСЮК в Стрию

давнійше **Л. І. Патрах**

Правдиві стрийскі коси суть лиш ті, на котрих есть фірма „Патрах“ вибита.

Коси з маркою січкарня

в англійскої срібної стали (Silver-Steel)

Сими косами надзвичайно **легко косити. Они подвійно загартовані, ріжуть остро, остають ся довго острими, легкі до кошеня і такі гнучкі**, як найлучша, на весь сьвіт славна дамасценьска сталь. Они перетинають зелізну бляху, не вищербуючи ся і лиш дуже мало випцать ся. Одно клепане вистарчує на кілька днів. А виостривши раз таку косу, косити можна нею **120 до 150 кроків** і найгустійшого збіжа і найтвердшої гірскої трави, чим ощадить ся не лиш робочий час, но і плата за кошене, і то о **чотири, пять** або **шість разів** в порівнаню з звичайними косами, які продають ся торговцями.

Кождому, хто купить мою косу, заручаю, що кожда коса буде зовсім така, як тут описано. Єсли коса не буде так добре косити, як я обіцюю, то в противнім разї переміняю косу 5—6 р.

Мої коси суть так за широкі, які потрібні в нашім краю і так за довгі, яких хто потребує, і то по слідуючій ціні.

Довг. цїл. к.	60	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115	цтм.
Цїна 1 кос.	1·00	1·05	1·10	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70	1·80	1·90	2·00	кр.
На 5 клґ. іде	14	13	11	10	9	8	8	7	6	6	5	5	кос

Марморовий камінь до остреня коси.

Довгота стм.	18	21	22	25	вкінци звичайні брусики мармор.
Цїна за штуку кр.	30	35	38	40	16 кр.

Бабка з молотком 1 злр. 20 кр.

Посилка найблившою почтою лише **за готівку або посліплатою**, оплата почтова при пакетах до 5 клґр. коштує 10 кр.

При замовленю найменше 10 кіс приймає на себе половину посилки, а при замовленю 20 кіс цїлу.

При десятьох косах даю 11ту і один брусик — при 30, 4 коси і 4 брусики дармо. 30

ВЕРТГАЙМА
машини до шитя

подвійно стебнуючі.

Первородний німецкий виріб для домового ужитку і промислу, котрий доставляю з **Відня** до кождої місцевости в цїлій монархії.

Висок. рам. ножна	зр. 35·50
Висок. рам. ручна	зр. 31·50
З човенцем перст.	зр. 49·—
30-дн. час проби	5-літ. ґвар.

Кожду машину, котра в часі проби не покаже ся дуже доброю — беру назад.

Цїнники і взори шитя на жаданє посилаю.

Склад машин до шитя

ЛЮДВИК ШТРАВС

протоколована фірма
доставець тов. ц. к. урядників.
Віденъ IV. Margarethenstr. 12/fg

Доставлена паном машина до шитя ВЕРТГАЙМ Б. ручна, вдоволила мене вповні, можу отже Вашу фірму кождому найгорячійше поручити. 33

Ляндеґ в Австрії нижній
Теодора Брошік
жена ц. к. надофіцияла цлового.

4

ГАЛИЦКИЙ
КРЕДИТОВИЙ БАНК

принимає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по

$4\frac{1}{2}$ % на рік.

Найсильнійше, найвисше положене здроєвище сталеве на цілім сьвіті, найвідповіднійше заведенє гидропатичне всхідної Европи при устю Дорни до золотої Бистриції. Сезон від 1-го червня до 30-го жовтня. На послїдній стациї зелїзничій Кімполюнґ численні оказиї при кождім поїздї. Прогульки до румуньских і угорских місцевостий, возами, верхом і тратвами.

ДОРНА, Буковина.

В новім величавім домі купелевім видає ся після найновійшої системи купелї **мінеральні, сталеві, шлямові, солодові, солянкові і соснові.** Після вимогів науки уряджений відділ гидропатичний посїдає службу виобразовану в клїніці **проф. Вінтерніца.** Лїчене **молоком і жентицею.** Проспекта висиляє заряд здроєвий. Питаня адресувати до лїкаря здроєвого і купелевого **дра Артура Лєбель.** 29

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

16

Мужчини

При **ослабленю мужескім**, мій ц. к. упр. **ґальвано-електричний апарат**, для власного ужитку з добрим успіхом. Лікарскі порученя. Проспект в коперті в марках 20 кр.

І. Авґенфельд,
Віденъ, IX., Türkenstrasse 4.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах оригінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої, і Przeglą-dy

може лише сє бюро анонси приймати.

Апарати фотографічні

Прибори для фотографів так фахових як аматорів

Репродукциї найкрасших образів і дїл штуки, рами, листви до рам, і т. п. предмети продає найдешевше найбільший фабричний склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **ЛЮДВИК ФАЙҐЛЬ** Пасаж Гавсмана 8.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.